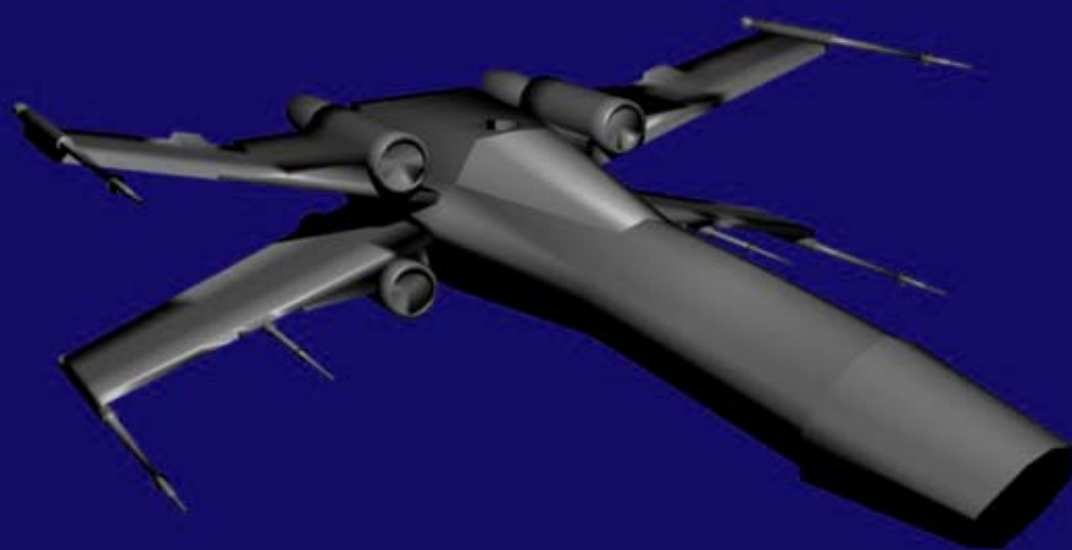

LÁSZLÓ ZOLTÁN

RÉGES-RÉG

Az SFmag hétköznaponta frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. László Zoltán *Réges-rég* című novellája szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetésével mellett, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© László Zoltán

Egy fiú, egy apa, egy Uralkodó. És mindaz, ami a Jeleneteken kívül van.

László Zoltán

Réges-rég

Amikor véget ért a Jelenet, ott maradtak a két idegesítő robottal meg az olajos vízbe merült géppel mindketten, egymást bámulva a gőzölgő mocsárban. Pillanatnyi szünet következett, amíg más helyszíneket vontak hatalmuk alá a Jelenetek, és ők újra a maguk uraivá váltak; nem kellett milliószorra ismételniük ugyanazokat a mozdulatokat, ugyanazokat a mondatokat.

– Még mindig ez az egyik legjobb helyszín – jegyezte meg a fiú mestere a botját babrálva, ám hangjában nyoma sem volt a meggyőződésnek. – Gyűlölöm, amikor a Jelenetek végeztével összeomlik az a sok működésképtelen világ.

A fiú horkantott: ő ott szokott lenni, amikor gyerekkora sivatagbolygójának légköre leválik a két nap hevétől, amikor a felkelőknek menedéket adó jégvilág atmoszférája néhány ujjnyi kristályos dérré válik a hó felszínén. Mindazonáltal az öreg nem először motyogta ezt itt a dzsungelben; mintha már szabadulni sem tudna a Jelenetek átkozott ismétlődéseitől.

A fiú többnyire küzdött ez ellen, énekelt, ócska szobrokat farigcsált, vagy ide-oda röpködött a Jeleneteken kívül kongóvá és szürkévé fakult galaxisban. Időnként persze rá is rátört a tehetetlenség érzése, és csak ült magába roskadva, ugyanazokat válaszolta az ugyanúgy feltett kérdésekre.

Talán a többieknek volt igazuk. Talán jobb a csempészcimborákkal vedelni a kocsmában, mint megpróbálni úgy tenni, mintha egy párkapcsolat működne akkor is, ha ezerszer évődünk ugyanúgy és százezerszer kell eljátszanunk, hogy utáljuk egymást, miközben szerelemre lobbanunk. Egy idő után csak az utálat marad.

– Elmegyek apámékhoz – mondta.

A vénség nem felelt, ujjai a bot göcsörtjén játszadoztak.

A fiú nézte, és arra gondolt, hogy milyen volt régebben. Mielőtt kicserélték volna; amikor teste még elnagyolt, gumyszerű volt, nem ilyen szikrázó. Ő tette ezt velünk, gondolta fellobbanó gyűlölettel, sokadszorra.

Az apjának rosszabb lehet, gondolta, miközben a csillagok fénylő ívet húztak a kabin ablakán túl. Ócska színjáték volt ez: szűkre szabott univerzumukban nem igazán léteztek távolságok. Az lett volna nehéz, ha a normál térben próbáltak volna haladni.

Az apja. Meg az Uralkodó. A gonoszságba sokkal hamarabb bele lehet fáradni. Újra és újra elkövetni a tetteket előbb csak növeli az ember dühét és gonoszságát, de aztán ellobban, és csak az üresség marad. Sokáig tartott, mire a fiú ezt megértette, de már az is mintha egy örökkévalósággal korábban lett volna. Az apja nem tehetett mást, mint hogy eljátszotta, amit a Jelenetei megköveteltek, de egyébként csak ült abban a gömb alakú kamrájában szomorúan, magányosan. Senkit nem akart látni. Többnyire.

A fehér páncélos katonák csak egykedvűen intettek, amikor a fiú besétált a dokkba, aztán visszafordultak a kockázáshoz. Sokat vitáztak a játékon; nem lehetett könnyű, hogy mind ugyanúgy akartak csalni és ugyanattól gerjedtek haragra. A fiú úgy hallotta, valami bizarr hit terjedt köztük testvériségről, kollektív személyiségről.

A hajó gigászi volt, mégis mindössze néhány folyosó kanyargott a tömör testben; azok, ahol Jelenetek játszódtak. Minden más csupán ötletszerűen elszórt fény volt a hajó külső testén. Igazán hamar odaért a meditációs kamrához.

Az apja és az Uralkodó bolygófoglalót játszottak.

– Mi újság, fiam? – kérdezte az apja a táblán felsorakoztatott figurákra meredve. Sisakja a sarokba hajítva hevert: rég rájött, hogy a Jeleneteken kívül nincs is rá szükség, és az állandó sziszegés mindenkinek az agyára ment.

– Egyre rosszabb állapotban van. Néha mintha nem is hallaná, amit mondok, csak motyogja a bölcsességeit maga elé – mondta a fiú az apjának. Nem is kellett hozzátennie, mi volt a legutóbbi Jelenete, mind kívülről fújták őket.

Az Uralkodó lépett az ostromautomatával. Felpillantott. – Nem örül neki, hogy egyre többet vagy nálunk, nem igaz?

A fiú óvatosan vállat vont. – Úgy érzem, egyre kevésbé tud elvonatkoztatni a Jeleneteitől.

– Lehet, hogy idővel mind ilyenekké válunk, fiam. Ki tudhatná, meddig viselhető el mindez?

A fiú ülőalkalmatosságot keresett, és mivel nem talált, a padlón foglalt helyet. – Nem tudom. De nem csak ez okozta a változást. Kicserélték őt is.

Az Uralkodó félretolta a játékot. – Hogy mondod?

– Úgy érzem, ez végleg összeroppantotta: az ő tudása, személyes története... És egyszerűen kicserélték. Senki nincs biztonságban.

– Valószínűbb lett, fiam?

A fiú elgondolkodott. – Igen. Azt hiszem, ez a jó szó. Valószínűbb. A mimikája, a ráncai, a hajszálai.

Az uralkodó és az apja összenéztek. – Újabb jel.

– Hogy? – A fiú nem értette.

– Nos, eddig nem avattunk be... Mert a másik oldalon álltál, tudod. Megszokás, nem érdekes. De ez ellen mindannyiunknak együtt kell harcolni, és sikerült erről meggyőzőnöm az Uralkodót is.

Az egyetértően bólintott. – Régóta gyűjtjük már az információkat. Hullámokban egyre több új dolog jelenik meg a Jelenetekben. Itt egy új szereplő, ott egy változatosabb táj, de még új Jelenetek is előfordulnak, ha nem is annyi, mint a Nagy Kibővüléskor...

– Mennyire gyűlöltem azokat a Jeleneteket! – fakadt ki az apja. – Én, mint egy elkényeztetett, forrófejű kölyök...!

– A közös bennük, hogy mind egyre gazdagabb a részletekben – fejezte be az Uralkodó. – Van egy ötletünk, mit jelent mindez.

Az apja bólintott. – Közeledünk a valósághoz, fiam. Minden egyre részletesebb, valódibb, következőképpen egyszer mindez – biccentett a meditációs kamra falai felé – valódi lesz. Egy igazi világ. Élő, kiterjedéssel is bíró galaxis, bolygók és űrhajók... És akkor talán szabadok leszünk, ki tudunk törni a Jelenetek fogságából!

A fiú némán emésztette a hallottakat. Nem ez volt az első elmélet, amit hallott a helyzetükkel kapcsolatban. Nem is a legkétségbeesettebb. Sóhajtott.

– És Ő? Vele mi van? Kihagyjátok az elméletből?

Azok ketten összenéztek. – Mire gondolsz?

– A mesterem azt tanítja a Jeleneteken kívül, hogy létezik egy felsőbb személy, Ő, akitől minden ered. Erő, a csillagok fénye, a gravitáció... Az Ő kénye-kedve rendezi a dolgokat a világunkban.

– Nem igazán hiszek ebben. Épp úgy bizonyítatlan, mint a többi elgondolás – feleli az Uralkodó jegesen. – Talán így van, talán máshogy. De ha elérjük a valóságosságot, ki fog derülni. Készen állsz erre, fiam?

– Mit... vártok tőlem?

– Jegyezz meg minden változást, amivel találkozol! – utasította az Uralkodó. – Mindent feljegyzünk, megpróbálunk valamiféle mintázatot keresni bennük. Értenünk kell, hogy ha eljön az idő, akkor tudjuk, mit kell cselekedni.

– Előbb-utóbb mindenkit be kell avatnunk. Sokat vitáztunk ezen Őfelségével, de ketten valóban kevesen vagyunk ehhez a munkához. És itt már nem számítanak a régi ellentétek, a Jelenetek dolgai – tette hozzá az apja.

A fiú vállat vont. Az apjáék nem túl sokáig éreztek elégtételt, hogy a felkelők azt kapták győzelmük jutalmául, amit ők büntetésül. Ezredszerre már a legtisztább cél, a legszentebb elv is üresnek és nevetségesnek hat.

– Jöjj velünk, fiam, és mi uralni fogjuk a valóságot! – tette még hozzá az apja, de nem volt igazi tűz a hangjában. Inkább egy öreg, fekete madárnak tűnt a palástjával meg a pecsétes páncéljával.

Miközben a hajójához tartott, a fiú a hallottakon töprengett. Az apjáék túl keveset tudnak. Hiba nem számolni az Ő jelenlétével. A sok cserélt részlet az Ő hiúságának bizonyítéka. Egyre több mindent rúg fel egy elképzelt kép megvalósításáért. Ha tényleg igaz lenne, hogy a valóságosság felé közelítenek...

Megállt a hatalmas dokkban, ahol egyedül az ő kis hajója várakozott, háttérben a világűr sötétjével, mely ebből a szögből holmi festett üveglapnak látszott. A katonák már eltűntek valahova, talán a következő Jelenetüket várják.

A fiú tudja, milyen a hiúság: mindenkinek meg akarja mutatni magát. Így hát csak várnia kell, hogy Ő is megjelenjen előbb-utóbb, hogy behelyezze magát a világukba.

A maga részéről készen fog állni. Ó, réges-rég várja már, hogy átadja magát a gyűlöletének.